

Ho tornarem a fer

L'octubre ja no tornarà mai més a ser gris i ensopit, si més no per als catalans sobiranistes (una majoria que, segons alguns sondejos, rondem el 80%) ni, per descomptat, per als independentistes (que no sabem quants som, perquè no ens han deixat comptar, però que possiblement superem el 50%). I l'octubre de 2019 ha arribat. Amb l'objectiu d'atemorir milions de catalans disposats a protestar al carrer per una resolució judicial que només seria acceptable si fos absolutòria, la maquinària de l'Estat (governants, polítics, fiscals, policia, premsa...) ha estat capaç de generar i escampar el retrat de l'independentisme com un moviment violent. De res no val que en cap de les moltes manifestacions multitudinàries convocades no s'hagin registrat incidents de violència, o que l'1-O l'única violència la rebessin els votants pacífics, o que les proves contra els acusats de preparar actes violents siguin tan febles... Han decidit escampar la idea que l'independentisme és violent i han omplert els diaris de titulars que barregen independentisme, violència i terrorisme. Algú, fins i tot, ha arribat a afirmar que l'ambient actual a Catalunya és pitjor que el que es vivia al País Basc en l'època més sanguinària d'ETA. I tot això té un triple objectiu: atemorir la gent pacífica, justificar la repressió i

atiar la campanya dels partits unionistes de cara a les eleccions espanyoles. Diria que en cap cas l'objectiu és evitar accions violentes. De fet, el rèdit electoral que en traurien si n'hi hagués creixeria de manera exponencial. Per tant, tot apunta que, quan no hi ha violència, se la inventen.

Si ara mateix hi ha una figura que s'erigeix com a referent indiscutible del sobiranisme i la no-violència, una figura de consens per sobre i més enllà dels partits polítics, és Jordi Cuixart, el president empresonat d'Òmnium Cultural. En el seu llibre/manifest *Ho tornarem a fer* (Ara Llibres, 2019), Cuixart posa en ordre algunes de les idees que l'han convertit en aquest referent del pacifisme i la defensa del dret a l'autodeterminació dels pobles, bona part de les quals ja va exposar en les dues intervencions que va fer durant el judici per rebel·lió. A *Ho tornarem a fer* Cuixart imparteix una lliçó d'integritat: parla des de la presó, sense cap intenció de sortir-ne si no és a través de l'absolució o l'amnistia (qualsevol altra solució seria admetre que hi ha hagut delictes), acusa l'Estat de muntar un judici polític, defensa la legitimitat de la desobediència civil (cal desobeir les lleis injustes) i llença un missatge esperançat i profundament vitalista perquè el sobiranisme (no necessàriament independentista) s'enfronti pacientment, sense por i des de la no-violència, a un Estat repressor que juga brut, però que tard o d'hora haurà de cedir.

